

N:o 150.

Herr Lars Ersson: Angående successivt skeende afskrifning af grundrentorna och kronotionden.

Vid tvänne föregående riksdagar har jag väckt förslag i grundskattefrågan. Vid sista riksdagen erhöi jag åtminstone så mycket understöd för mina åsikter, att Stats-Utskottet föreslog Riksdagen att i underdånig skrifvelse anhålla, att Kongl. Maj:t täcktes till nästkommande Riksdag afgifva förslag till grundskatternas successiva afskaffande genom deras aflösning och afskrifning i förening. Detta förslag föll dock genom Första Kammaréns motstånd. Emellertid visades inom Legge Kamrarna så kraftigt nödvändigheten af grundskatternas borttagande, att förverkligande af mitt önskningsmål icke länge kan låta vänta på sig. Jag anser mig därför så mycket mindre behöfva upprepa de skäl, jag i min motion i denna fråga vid sista riksdagen anförde, som någon vederläggning af beskaffenhet att förtjena ett genmäle knappast blifvit försökt.

Det kunde väl tyckas som, på sätt Stats-Utskottet vid sista riksdagen föreställde sig, en skilnad skulle kunna göras mellan de fall, då grundskatten berättager allt för stor del af jordbrukarens rena inkomst, och de fall, der detta icke är händelsen, samt att man i förra händelsen borde småningom *afskrifva* och i den sednare låta jordegaren *aflösa* ifrågavarande skatt; men om det icke kan bestridas, att all grundskatt är erättnis, emedan den utgår med lika belopp det ena året såväl som det andra, utan afseende på skördens beskaffenhet, då deremot första regeln vid all rättvis beskattning är den, att skatten bör utgå med viss andel af den skattandes behållna inkomst, så är det icke skäl att i denna fråga göra en sådan skilnad som den ofvan anmärkta.

Härtill kommer en annan omständighet, som gör det rådligt att hvarken fordra en aflösning, eller att dröja för länge med afskrifningen. Jag har nemligen af bifogade lilla broschyr nyligen inhemtat, att det icke skulle finnas någon laglig grund för debitering af räntan och kronotionden. Skulle denna åsigt icke kunna vederläggas, så vore det rådligast att så snart som möjligt

göra sig qvitt grundskatterna, ty finnes ingen laglig grund för deras utdebitering, så är det lätt att förstå hvilken villervalla skall uppstå öfverallt i landet, då sådant blir bekant och folket börjar vägra att betala dessa skatter. Det går nog lätt att utnäta dem, men om de skattande sedan stämma kronofogdarne för debitering af räntan och tionden och desse icke kunna visa laglig grund för debiteringen, så kan det hända, att både debiteringen och utmätningarne ett annat år uteblifva, hvarigenom statsverket, innan man anar det, kan komma i en betänklig förlägenhet, som man kunnat undgå, derest man i tid lyssnat till de förs. ag, som blifvit framställda.

Ehuru man således, på grund af juridiska skäl, skulle kunna fordra att grundskatterna icke vidare beräknades bland statens inkomster, så, enär deras borttagande på en gång skulle medföra alltför stor rubbning deruti, föreslår jag blott härmed:

att Riksdagen måtte besluta successiv afskrifning af räntan och tionden under en tid af tjugo år med $\frac{1}{10}$ -del årligen.

Stockholm den 30 Januari 1873.

Lars Ersson.

Häruti instämma:

A. W. Uhr. Peter Carl Andersson.

J. M. Wikström. A. P. Andersson.

J. Andersson. Laur. Öhlin.

N:o 151.

Af Herr S. F. Norén m. fl.: Derom att Mo och Westbo härader i Jönköpings län samt Kinds och Redvägs härad i Elfsborgs län måtte tillerkännas delaktighet af det anslag för utdikningar och vattenaftappningar, som kan varda af Riksdagen beviljadt.

Till understödjande af sådana myrtdikningar och vattenaftappningar inom Norrbottens, Westerbottens, Westernorrlands, Jemtlands, Gefleborgs och Stora Kopparbergs län samt Elfdals, Fryksdals och Jösse härader i Wernlands län, som företrädesvis afse att förminska frostländigheten, anvisas årligen af Riksdagen 60,000 R.dr, att utlemnas såsom anslag utan återbetalningsskyldighet, dock under vilkor att sådant understöd icke i något fall får öfverstiga hälften af den för arbetets utförande enligt fastställd plan beräknade kostnad,